

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VIII. Confessione nondum inchoatâ, expirat delegatio tempore & revocatione; secùs morte delegantis: si fuerit inchoata, nequidem expirat tempore aut revocatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

ideo non possit absolute velle absolvere, tamen quia scit fieri posse, ut habeat jurisdictionem, potest velle facere totum quod potest, adeoque velle absolvere, casu quo habeat jurisdictionem; cur ergo non valeat Absolutio, si conditio subsistat? Non enim est error practicus, sed tantum speculativus, qui non impedit valorem actuum humanorum.

Ex quo patet verum esse, quod supra ait Eminent. errorem in titulo non invalidare Absolutionem, si tamen revera habeat jurisdictionem ex aliquo vero titulo, & velit facere totum, quod potest.

Si inferas; ergo ut Absolutio valeat, non requiritur aliqua noticia delegationis, quod est oppositum nostrae Conclusionis. Negatur Conseq. quia illum verum titulum non potest habere, nisi habuerit aliquam notitiam explicitam vel implicitam, consulam vel distinctam, per se vel saltem per alium, est hinc & nunc illum titulum ignorat. Manet ergo Conclusio vera; videlicet, ut valeat Absolutio, debet delegatus habere vel aliquando habuisse notitiam delegationis, per se quidem; quando ipsimet in propria persona facta est; per alium autem, quando suo Procuratori facta est, aut Communitati, cuius ipse est membrum.

Quia autem aliquis dubitare posset, an delegatio semel facta, sive a Pontifice, sive ab Episcopo, aut Parocho, sit perpetua, hinc pro resolutione subscribo sequentem Conclusionem.

CONCLUSIO VIII.

Confessione nondum inchoata, expirat delegatio tempore & revocatione; secus morte delegantis: si fuerit inchoata, nequidem expirat tempore aut revocatione.

Præmitto distinctionem inter privilegium contentiosum, quod conceditur ad lites, ambitiosum, quod datur potestas disponendi de officiis, vel beneficiis Ecclesiasticis, aut alias committitur potestas regiminis externi, & privilegium mere gratiosum.

Præmitto secundo distinctionem inter privilegium conventionale, quod datur ex justitia per contractum onerosum seu lucrativum; privilegium remunerativum, quod datum est ex gratitudine, intuitu præteriti vel futuri laboris; & privilegium gratis omnino subdito concessum.

Præmitto tertio, delegationem, de qua

loquitur Conclusio, esse privilegium mere gratiosum, utpote concessum in merum favorem animarum; est quippe concessio potestatis absolvendi a peccatis. Atque hæc solet fieri omnino gratis, quamvis subinde etiam fiat ex gratitudine intuitu præteriti vel futuri laboris, ut factam putamus Ordinibus Mendicantibus.

Præmitto quarto, hanc delegationem, uti & alias gratias dupliciter posse fieri, primo absolute; secundo cum limitatione, ut ad beneplacitum concedentis, donec seu quamdiu voluerit, aut donec revocaverit, vel ad beneplacitum Sedis Apostolicæ, aut alterius dignitatis. Subinde etiam ad certum aliquod tempus, puta ad mensem, ad annum &c.

Præmitto V. potestatem absolvendi aliquando concedi Confessario generaliter absque limitatione alicujus peccatis aut peccati; aliquando cum designatione certi peccatis aut casus. Subinde etiam conceditur potestas delegata ipsi peccanti, ut sic loquar, id est, datur facultas peccanti, ut possit eligere Confessarium, quo casu non ipse peccans dat jurisdictionem Confessario, quem eligit, sed designatione seu electione facta per peccantem, ille qui facultatem eligendi Confessori concessit, jurisdictionem illi præbet.

Et quidem per priorem facultatem fit directe favor Sacerdoti; ex eaque redundat in peccantem facultas confitendi tali Confessori: per posteriorem autem directe fit favor & gratia ipsi peccanti; ex eaque redundat in Confessorem potestas absolvendi hunc peccantem. His præmissis.

Prima pars Conclusionis est certa, quoniam gratia vel facultas non excedit voluntatem concedentis, nec voluntas operatur amplius, quam per verba explicetur: si ergo delegatio tantum facta fuerit ulque ad certum tempus, v. g. mensem vel annum, eo finito, extinguitur; quia pro toto sequenti tempore facta non est.

Sicuti si delegatio facta fuisset ad actum limitatum, v. g. ad unam Absolutionem, vel ad materiam determinatam, v. g. ad peccatum fornicationis aut adulterii, vel ad determinatas personas; v. g. Petrum & Paulum, ultra illum actum, ultra illa peccata, ultra illas personas non extenditur propter rationem factam, quæ eodem modo locum habet in determinato tempore.

Sin autem delegatio facta fuerit indefinite absque temporis limitatione, procul dubio tamdiu durat jurisdictio delegata, quamdiu vivit is, qui delegavit, & is, cui jurisdictio delegata fuit, nisi interea expresse revocetur, vel ab ipso delegante, vel ab ejus Superiore. Ratio est clara; quia licet in suo conservari non dependeat ex actuali influxu,

potestatis absolvendi, solet fieri omnino gratis.

197. Hæc delegatio fieri potest vel absolute vel cum aliqua limitatione, ut ad beneplacitum concedentis, aut ad certum aliquod tempus, vel ad certum peccatum aut peccatum.

Aliquando fit ipsi peccanti.

198. Probatur i pars Conclusionis.

199. Quando cesset delegatio, facta absque temporis limitatione.

195. Error in titulo non invalidat Absolutionem.

Obiectio.

Solutio.

An delegatio semel facta sit perpetua.

196. Distinctio inter privilegium contentiosum, ambitiosum, & mere gratiosum.

Distinctio inter privilegium conventionale, remunerativum, & mere gratiosum.

Delegatio

& continua voluntate ipsius delegantis physice, ut sic dicam, dependet tamen ex voluntate semel habita, moraliter permanente: censetur autem moraliter permanere, quamdiu non retractatur; & moraliter cessare, quando revocatur.

Posse autem revocari, docet communis praxis Ecclesiæ, quæ etiam aliquando revocat jurisdictionem ordinariam, quantum magis poterit revocare jurisdictionem tantum delegatam? Planè convenit, ut Ecclesiæ id possit facere, ad conservandam debitam subordinationem, & avertendam confusionem Ecclesiasticæ Hierarchiæ.

Posse eam revocari docet praxis Ecclesiæ.

200.

Suppono autem, ut supra præmissi, ordinariè hanc delegationem fieri omnino gratis, absque titulo justitiæ aut gratitudinis. Nam si titulo justitiæ vel gratitudinis facta fuisset, dubitari posset; an sine causa posset revocari. Docet quippe Suarius lib. 8. de leg. c. 37. n. 5. privilegium, quod datur per contractum onerosum seu lucrativum, non posse sine necessitate boni communis; aut aliâ urgente causâ validè revocari: quia Princeps tenetur servare pacta, etiam cum subditis facta, quia hæc obligatio nascitur ex naturali justitia, quæ etiam Principem obligat, ut per se clarum est. Itaque non nisi in casu, in quo posset Princeps privare subditum rebus suis, etiam poterit revocare hujusmodi privilegium.

An facta titulo justitiæ vel gratitudinis possit revocari sine causa. Sors.

201.

Idem docet hic Auctor n. 6. de privilegio remunerativo. Et ratio, inquit, est; quia remuneratio continet universalem contractum, nam quod in remunerationem datur, non censetur gratis dari. Item, quod datur cum onere & obligatione in futurum, revocari non potest, impletâ conditione; ergo idem est, quando aliquid datur in remunerationem præteriti laboris.

Remuneratio continet universalem contractum.

Estque hæc pars longè certior, quando remuneratio est ex debito justitiæ; quando vero est tantum ex gratitudine, potest pati dubitationem; quia sola ratio gratitudinis non sufficit ad proprium & rigorosum contractum. Nihilominus tamen privilegium remunerativum est per se irrevocabile, quia ipsa ratio remunerationis hoc includit, idemque postulat ratio gratitudinis, nisi remuneratio excessiva sit. Hucusque Suarius.

Privilegium remunerativum est per se irrevocabile.

202.

Idem docet n. 7. de privilegio gratis omnino concessio subdito, quod consistit in absoluta donatione cum translatione domini alicujus rei vel juris, ut cum conceditur casstrum, vel jus vestigialium, aut alterius tributi aut servitutis. Ratio est, quia non potest Princeps suo arbitrio & voluntate rem à subdito tollere, cujus verum dominium habet, seu jus in eam acquisitum: quia etiam Princeps tenetur justitiam servare, ut non

Itemque privilegium gratis concessio subdito, quod consistit in absoluta donatione cum translatione domini alicujus rei vel juris.

auferat rem invito domino rationabiliter. Ita Suarius.

Quod ergo privilegium potest Princeps revocare? Privilegium consistens tantum in facultate & licentia operandi aliquid præter vel contra commune jus. Et ratio est; quia hoc privilegium non transit in dominium subditi, & ita semper pendet ex voluntate Principis; per illam ergo potest revocari. Item; quia licet Superior auferat præceptum, potest iterum illud ponere; sicut e converso potest auferre præceptum, quod antea posuit; ergo eadem ratione potest liberè revocare hujusmodi privilegium; quia hæc revocatio nihil aliud est, quam iterata impositio virtualis præcepti prius sublatis, vel virtualis prohibitio ejus, quod antea concedebatur.

Unde hoc modo potest etiam Papa revocare dispensationem, v. g. in Matrimonio priusquam Matrimonium fiat, quia potest impedimentum sublatum restituere; non potest autem revocare dispensationem factam in voto, quia non potest vinculum voti reparare aut præcipere. Hucusque Suarius. Applica delegationi jurisdictionis, seu delegatæ jurisdictioni, & noli dubitare de veritate secundæ partis Conclusionis.

Transco ad tertiam partem, in qua quaeritur; an per censuras, aut per mortem delegantis, cesset delegatio; & resolvitur, quod non. Intellige autem delegationem absolute concessam, qualis non est, si dicatur: Poteris absolute ad beneplacitum meum; Donec, seu, quamdiu voluero; secus si dicatur: Donec revocavero, vel, Ad beneplacitum sedis.

Sic ergo intellecta Concilio, probatur ex jure Canonico cap. si super gratia 9. de Officio delegati in 6. sequentis tenoris; si super gratia cuiquam ab Apostolica Sede facta executores fuerint deputati: equum esse censemus, ut sicut ipsa gratia (licet nondum sit in ejus executione processum) morte non perimitur concedentis, sic nec etiam re integrâ perimatur executoribus data potestas: quam veluti gratia predicta necessariam naturam sequi congruus principalis. Rationem atexit Pontifex: Ne gratiam eandem vel reddi quandoque omnino invidem, vel ipsius effectum in tempus longius (cum illius dispendio, cui facta extitit) differri contingat.

Quis autem dubitet delegationem nostram, id est, concessionem potestatis absolventi à peccatis, esse gratiam? Immo meram gratiam, cum illa potestas cedat in merum favorem animarum? Ergo morte delegantis, sive is sit Pontifex, sive Episcopus, sive Parochus, non perimitur, licet nondum sit in ejus executione processum, id est, etiam Confessione nondum inchoatâ.

Si non perimitur morte, neque censuris; cum per mortem naturalem, si non magis, æqualiter amittatur jurisdictio ordinaria; si ergo

203. Quod sub privilegio possit fieri caps. revoc. case.

Papa potest revocare dispensationem in Matrimonio, sed in Matrimonio, sed in Matrimonio, sed in Matrimonio.

204.

Probatur in pars Concil. ex cap. de Officio delegati in 6.

205. Absoluta concessio potestatis absolventi à peccatis non expirat morte concedentis.

Neque censuris.

ergo potest manere jurisdictione delegata, quando per mortem amittitur jurisdictione ordinaria, à qua proveniebat jurisdictione delegata; cur similiter non possit manere, quando amittitur jurisdictione ordinaria; aut, melius, impeditur usus ejus per censuras, delegationem subsequentes? Nulla est ratio disparitatis.

Dixi, sive is sit Pontifex, sive Episcopus, sive Parochus; quia non apparet major ratio de uno, quam de alio. Loquitur quidem jus præallegatum de Pontifice, sed exempli gratia, non restringendi causa; unde ratio generalis est: Ne gratiam eandem vel reidè quoadque omnino inutilitè. &c.

206. Hercule Pontificem posse concedere seu delegare potestatem absolvendi in perpetuum, nemo est qui dubitat, & satis patet ex usu nam privilegia Mendicantium sunt perpetua, est non nisi delegatam contineant jurisdictionem.

207. Confimiliter Inquisitoribus in negotio Fidei concessum est, ut eorum potestas non expiret morte concedentis; etiam causa nondum inchoata cap. Ne aliqui. 10. de Hæret. in 6. ubi sic scribit Clemens IV. Inquisitoribus hæreticæ pravitatis: Ne aliqui dubitationem sollicitam excitantes in dubium revocent, an officium inquisitionis hæreticæ pravitatis sollicitudini vestra infra certos limites ab Apostolica Sede commissum; expirat per mortem Rom. Pontif. qui commisit: Presenti declaramus Edicto, ipsi officium, non solum quoad negotia vivente mandatore incepta, immo etiam quoad integra & non capta, & quod plus est, quantum ad ea, que tunc nequaquam emerferant, in favorem Fidei post committentis obtinere perdurare.

Quid ni idem dicamus in favorem animarum pro foro Pœnitentiæ? Cùm enim de eo nihil in speciali constitutum sit, optime facimus utendo similitudine rationis; argum. leg. 13. ff. de Leg. Nam; ut ait Pedius, quotiens lege aliquid unum vel alterum introductum est bona occasio est, cetera que tendunt ad eandem utilitatem, vel interpretatione vel certe jurisdictione suppleri. Itaque quod in favorem Fidei ibi Pontifex statuit; merito in favorem & æternam salutem pœnitentis; unicum finem jurisdictionis delegatæ in foro Pœnitentiæ; constitutum intelligimus.

207. Nihilominus Quidam dubitant; an idem sit dicendum de Episcopis & aliis inferioribus Prælatibus; aut etiam Parochis; quoniam cùm ad ipsos non pertineat applicare materiam Confessarij, sed ex materia sibi applicata committere; ideo tamdiu etiam committere possunt, quamdiu hæc materia est sub eorum potestate; hoc est, quamdiu vixerint; ex natura jurisdictionis competit ipsis ut concedere possint ovem suam alteri curandam, aut ovi ut ab alio, quem elegarit, curetur.

Sed Pontifici cùm competat dividere, & applicare, perpetuo etiam, materiam Sacerdotum potestati judicariæ; poterit concedere hæc licentiam perpetuam & pœnitentibus, & Confessariis etiam; ut reverà concessa est. Ita Vasq; q. 93. a. 2. dub. 2. ubi docet hanc sententiam post Paludanum, Antoninum & Alios.

Sed probabilior & communior sententia est, non expirare eam facultatem, etiam ab inferioribus Prælatibus collatam; argum. cap. si super gratia; superius allegato; quod, sicuti notavi ibidem, est expressè solum loquatur de gratiis Pontificiis, tamen non excludit gratias Episcopales & aliorum Prælatorum; neque Parochorum; & cùm alibi de his nihil specialiter constitutum sit; prudenter facimus, utendo similitudine rationis.

Porro ad dissimilitudinem; à Vasquez oppositam, Respondeo; sicuti Pontifex, quæ Pastor universalis potest dividere & applicare materiam; vel, si ita velint loqui, potest ex materia sibi per Christum applicata, committere perpetuo huic vel illi Confessario; ita etiam Episcopus ex materia sibi applicata per Pontificem; potest committere perpetuo huic vel illi Confessario, vel, si ita placeat loqui; potest applicare materiam prius sibi applicatam; & eam dividere, delegando diversis Confessariis potestatem absolvendi hos vel illos subditos.

Sanè non aliam video differentiam; nisi quod Pontifex, sicut dixi, sit Pastor universalis, & suam potestatem immediate habeat à Christo; Episcopus autem Pastor particularis Ecclesiæ, & suam potestatem immediate habeat à Pontifice; nisi ergo Pontifex limitaverit ejus potestatem in hoc casu (quod non) nescio quare minus Episcopus possit committere suas oves curandas, etiam post suam mortem, quam Pontifex. Et idem dico de aliis Prælatibus inferioribus, immo & de Parocho.

Neque in hoc; inquit Suarius Disput. 26. Sect. 3. n. 9. aliquid facient, quod deroget juri suorum successorum: quia satis illis est, quod possint has concessiones revocare; & quamdiu non revocant, videntur tacite eas admittere. Et aliunde multa incommoda sequi possent; si per mortem Episcopi ipso facto cessaret tota hæc jurisdictione delegata in toto Episcopatu: nam inde moraliter sequeretur, ut multæ fierent Confessiones invalidæ & sine jurisdictione, interim dum Episcopi mors omnibus innotescit. Hæc ille.

Sed ad ultimum facile responderi posset; Ecclesiam supplere jurisdictionem in singulis actibus, propter titulum coloratum cum errore communi; donec motis omnibus sufficienter innotescat.

Vasquez, Paludanus, Antoninus

Communior sententia affirmat.

208. Respondetur ad argumentum Vasquez in contrarium.

209. Occurrit objectioni Suarii.

210.
Probat ex
consuetudi-
ne.
Suarez.

Quidquid ergo sit de hoc incommodo, sufficiat jus commune, quod interpretatur consuetudo etiam de Episcopis, ut significat Suarez sup. n. 10. dicens: Atque hinc fortasse (quod me maximè movet) videtur consuetudine receptum, ut mortuo Episcopo, hæc jurisdictio durare censetur, donec à Capitulo vel successore revocetur. Atque ita existimo posse in praxi securè observari, sive hoc sit, quia delegatio Episcopi, ut ab ipso facta est, durat; sive quia per tacitam concessionem Capituli vel successoris continuatur, quod ad rem moralem parùm refert.

Unde etiam constat, idem esse dicendum quæcumque ratione Episcopus privetur Episcopatu, sive deponatur, sive ipse cedat aut renuntiet, sive aliò transferatur: nam quantum ad præsens attinet, eadem est ratio in omnibus his casibus, illa enim diversitas materialis est; formale autem est, quod suam jurisdictionem amittat. Hactenus Suarez de Episcopo.

211.
Quid dicitur
de
Parocho.

De Parocho autem, qui delegavit jurisdictionem suam, assumendo aliquem in Vicarium seu coadjutorem suum, propria tantum auctoritate, absque approbatione seu confirmatione Episcopi, censet n. 12. consulendam esse consuetudinem: nam, inquit, videtur hoc pendere ex voluntate Episcoporum tacitè vel expressè.

Pendet hoc omnino ex voluntate Episcoporum, sicuti illud à voluntate Pontificis; unde utrobique consulenda est consuetudo, aut certè consulendum jus commune, prout consuetudo illud interpretatur: videmus autem Penitentiariorum ab Episcopis constitutos, & Vicarios à Pastoribus nominatos, iis defunctis, pergere in audiendis Confessionibus, donec à successore facultas, seu delegatio semel facta revocetur.

Et idem cernitur in Religiosis, delegatis à suis Prælatibus ad audiendas Confessiones, vel ad absolvendum à casibus reservatis; per severant quippe in suo munere & exercitio, cessante Prælato Regulari à suo officio, donec licentia prius data à successore revocetur. Quamquam apud nos, ad majorem securitatem, Prælati successores soleant de novo concedere potestatem absolvendi à casibus reservatis.

212.
Objectio.

At enim, dicit aliquis; jurisdictio ordinaria, quam habet Vicarius Episcopi, expirat morte Episcopi, quoniam ab ejus jurisdictione participata; ergo similiter jurisdictio delegata Penitentiariorum.

Solvitur.

Resp. Neg. Conseq. quippe non ideo expirat jurisdictio Vicarii, quia participata ab Episcopi jurisdictione; sed quia una & eadem cum Episcopi jurisdictione, sive quia

Vicarius facit unum & idem tribunal cum Episcopo; ita quod à Vicario non debeat appellatio ad Episcopum; argum. cap. 2. de Consuet. in 6. Non putamus illam consuetudinem, quantumcumque tempore de facto servatam, consonam rationi, quod ab Officiali Episcopi, ad eundem Episcopum valeat appellari: ne ab eodem ad seipsum (cum sit idem auditorium utriusque) appellatio interposita videatur. Ubi Glossa verb. Officiali. Generali scilicet (qualis est Vicarius Episcopi) secus autem si delegatus esset ad causam specialem. Unde etiam expirat ejus potestas, tamen si causa non sit integra.

At verò à delegato datur appellatio ad delegantem, quia habent tribunalia omnino distincta; argum. cap. 3. de Offic. deleg. in 6. Si duo ex tribus à sede Apostolica delegati, duobus aliis non in eorum subdelegaverint vires suas, ipsi subdelegati, cum delegato tertio, in causa processerint delegata: si appellatur ab ipsis, non ad condelegatos, sed ad primum delegantem tantummodo appellari debet.

Unde passim Omnes docent, non expirare jurisdictionem delegatam morte delegantis, re non integrà, non solum in foro Penitentiariorum, sed etiam in foro contentioso; argum. cap. Relatum 19. de Offic. deleg. ibi: Nos itaque consultationi vestre respondemus, quod si quis fuerit ante prædecessoris nostri obitum constitutus, mandatum morte mandatoris nullatenus expirat.

Item cap. Gratum 20. eodem ibi: Nos autem inquisitioni tua taliter respondemus, quod cum in causa prior citatione facta, negotium sit quasi ceptum: & maxime si delegatus non sit certus de obitu delegantis, potest & debet in causa procedi: tenebitque quod iustitia fuerit prævia definitum.

Accedat cap. Licet 30. eodem ibi: Inquisitioni tua taliter respondemus, quod si jurisdictione à suo sibi collega delegata, eo vivente uti non ceperit: quia mandatum hujusmodi re integrà morte mandatoris expirat, non habet solus officium judicandi: si vero ante mortem illius, jurisdictione uti ceperit taliter demandat, vires suas & illius poterit adimplere. Videtur jurisdictionem delegatam, etiam concessam ad lites, sive in foro contentioso, minimè expirare morte delegantis re inchoatà, seu non integrà?

Video, inquis; sed etiam video expirare re integrà, ut claris verbis exprimitur in posteriori capite; similiter in cap. Relatum, ibi: Si vero ante litem contestationem decesserit, non est à Indicibus, quos delegaverat, ex delegatione hujusmodi procedendum. Et cap. 36. de Præbendis in 6. Si cui (nulla personarum facta expressione) sit gratiose concessa facultas, ut auctoritate Apostolica possit aliquibus personis idoneis in certa Ecclesia providere, vel beneficia (quorum collatio est ad sedem Apostolicam legitime devoluta) conferre, contradiutores eadem auctoritate, per censuram Ecclesiasticam compescendo: hujusmodi concessio

concesso (quam cum speciale gratiam continet, de-
cet esse mansuetam) non expirat etiam re integrâ per
obitum concedentis: sicut si super provisione certa
personæ faciendâ sit data potestas, eadem non ob suam
sed ejus, cui provideri mandatur gratiam, vel favo-
rem, illa quidem expirat omnino; si concedens re
integrâ moriatur. Ergo similiter expirat delega-
tio jurisdictionis sacramentalis re integrâ,
saltem quando foret data ob favorem alicu-
jus certæ personæ.

Dico; Multo magis &c. quia tunc cla-
rius intelligitur; quomodo non sit gratia
tantum faciendâ, sed potius factâ ipsis Sa-
cerdotibus; utpote quæ in maximum co-
rum favorem redundat; & statim ac ipsis
conceditur, est perfectè concessa; à nul-
lusque executione dependens; quæ gratiæ
factæ definitio est. Ita Sanchez lib. 8. de
Matrim. Disp. 28. n. 72.

217.
Potestas de-
legata Sa-
cerdotibus
absolvendi
non est gra-
tia facien-
da, sed facta.

Sanchez,

Qui tamen n. 73. docet, licentiam con-
fessionis Sacerdoti, audiendi Confessiones pœ-
nitentis determinati, in illius pœnitentis fa-
vorem, expirare morte concedentis re in-
tegrâ, id est, quoad Confessionem non-
dum antea acceptam; quia; inquit, cum illa
gratia sit in illius pœnitentis favorem, &
hondum sit perfectâ, sed per Confessa-
rium exequenda, non habet gratiæ factæ
rationem, sed faciendæ; quam morte con-
cedentis re integrâ expiare, probat n. 64.
ex solo cap. si cui nulla. 36. de Præbendis
in 6.

Sed ad hoc jam responsum est. Ac pro-
inde in judicio Confessionis non est admit-
tenda differentia inter facultatem datam pœ-
nitenti ad assumendum talem Confessorem;
vel datam Confessori ad audiendum talem
pœnitentem in solum favorem pœnitentis;
Ita docet Suarius lib. 8. de Leg. c. 31. n. 19.
in fine; quia; inquit; illud judicium ma-
gis est gratiæ, quàm justitiæ, & ita jurisdic-
tio in illo foro concessa per regulam
gratiæ potius, quàm justitiæ metienda
est.

218.
In judicio
Confessio-
nis perinde
est, an fa-
cultas sit
data pœni-
tenti, an
verò Con-
fessario.
Suarez.

Quæris à me, quæ sit illa regula gratiæ?
Respondeo, gratia non perimitur morte con-
cedentis, etiam re integrâ; cap. si super gratia.
suprà allegato.

Omnino; inquis, quando gratia facta est;
jam autem licet gratia sit facta, quando
facultas data est pœnitenti; ad assumen-
dum talem Confessarium; secus tamen,
quando data est facultas Confessario, ad au-
diendum talem pœnitentem in ipsius solius
favorem:

219.
Objectio:

Respondeo; etiam tunc facta est gratia,
non solum Confessori; qui nunc potest ab-
solvere; quod antea non poterat, qui est fa-
vor ejus; licet in favorem ejus talis potestas
non sit concessa; sed etiam ipsi pœnitenti,
qui nunc potest confiteri tali Confessario,
quod antea non poterat, qui est favor ejus
& magna gratia, quamvis ultimus favor
seu gratia, id est, ipsa Absolutio nondum
sit facta:

solvitur

Sed neque hæc facta est, quando ipsi pœ-
nitenti est concessa facultas eligendi Con-
fessorem, & tamen secundum commu-
nem sententiam non expirat morte conce-
dentis, etiam re integrâ; cur ergo illa expi-
raret?

215.
Iure civili
l. 8. ff. de
jurisdi.

111. Cod.
Mandi.

Nullone.

216.
Respondeo
quæ iure civi-
le intelli-
gendam
est de ju-
risdictione
contentiosa

Item de ju-
risdictione
in materia
ambitiosa.

214.
quod si res
intergrâ
expirat
obitum et
re Casp.
co. 36. de
jurisdi.

Non fit major aut alia gratia pœnitenti per unam concessionem, quam per aliam.

Sanè non fit major aut alia gratia pœnitenti per unam concessionem, quam per aliam, sola differentia est, quod per unam concessionem fiat favor immediatè & directè ipsi pœnitenti, per aliam autem directè & immediatè Confessori, mediatè autem & indirectè ipsi pœnitenti. Quid hoc autem ad rem moralem? Planè nihil.

220. *Replica.*

Quin, replicas, multùm per omnem modum; nam illa licentia indirecta, ut sic loquar, non reputatur ut aliquid existens in pœnitente, sed vel est sola permissio, ut Sacerdos possit circa ipsum operari, vel est quasi denominatio extrinseca, resultans ex potestate alteri concessa, quæ denominatio non potest durare, deficiente illà potestate, nec potestas illa firmari potest ex illa denominatione, cum ab illa potius resultet. Potestas autem ipsa sic concessa, etiam si jam sit moraliter in eo, cui directè conceditur, non censetur privilegium ejus, nec gratia illi facta, cum non sit data in favorem ejus, ideo per se non firmatur sinè aliquo usu, quia reputatur mandatum, & non gratia.

Responsio.

Respondeo, hæc esse speciosa verba; de re autem interrogo, quid si Sacerdoti delegetur potestas absolvendi sinè expressione alicujus personæ, non tamen in sui favorem, sed in favorem pœnitentium; num ideo non erit gratia ipsi facta, & per consequens num expirabit illa potestas morte concedentis re integrâ? Quid si pœnitenti detur facultas eligendi Confessorem vel determinatum, vel indeterminatum, non in favorem suum, sed in favorem Confessarii; num ideo hæc facultas non erit gratia facta pœnitenti, & per consequens, num ideo expirabit morte concedentis re integrâ?

221. *Triplix modo potest fieri delegatio.*

Quid si simpliciter delegetur potestas absolvendi certam personam, unde scire poterit, quod id fiat in favorem solius Confessarii, vel solius pœnitentis, vel utriusque simul? Nam triplici illo modo fieri potest. Et aliunde in hujusmodi delegationibus non solent addi *in favorem pœnitentis, vel, in favorem Confessarii.*

Quid si fiat in favorem solius pœnitentis. *Suarez. Arriaga.*

Immo tamen si expressè adderetur *in favorem solius pœnitentis*, etiam tunc existimo cum Suarez supra (quem sequitur Arriaga disp. 39. n. 51.) non expirare hanc delegationem morte concedentis re integrâ. Ratio mea est: quia ex natura rei non repugnat hanc gratiam, dicatur facta vel facienda, permanere post mortem concedentis; ergo permanet, nisi obstat jus positivum; atqui jus positivum supra allegatum non obstat, nam vel loquitur in materia ambitiosa, vel in materia fori contentiosa; ergo &c.

222. *Equidem absolutè concessa*

Firmatur itaque hæc delegatio absolutè concessa, non per usum, sed per seipsum ante omnem usum, ut constat ex praxi &

conluetudine. Nam quod jurisdictione contentiosa (de qua loquitur cap. 6. de Offic. deleg. in 6. supra citatum) non firmetur re integrâ, sed per usum; non est ex natura rei, sed ex institutione illius juris, & est speciale in illa, & ideo non extenditur ad meras gratias.

Dico; *Absolutè concessa*; quia concessa ad beneplacitum delegantis, vel cum hac particula? *Donec, seu, Quamdiu volvero*, expirat re integrâ morte concedentis; secus si dicatur: *Donec revocavero, vel, Ad beneplacitum Sedis.* Patet ex cap. *Si gratiose* 5. de Rescriptis in 6. ubi sic scribit Bonif. VIII. *Si gratiose tibi à Romano Pontifice concedatur, ut beneficia, que tempore tue promotionis obtinebas, posses usque ad tua voluntatis beneplacitum retinere; hujusmodi gratia per ejus obitum, per quam ipsius beneplacitum omnino extinguitur, eo ipso expirat. Secus autem si usque ad Apostolicæ Sedis beneplacitum gratia concedatur prædicta: tunc enim, quia Sedes ipsa non moritur, durabit perpetuo, nisi à successore fuerit revocata.*

Nec obstat; quod in hoc cap. agatur de materia ambitiosa seu beneficii, non obstat, inquam; quippe ratio, quæ assignatur, communis est omni materiæ, scilicet, quia per mortem extinguitur beneplacitum; non censetur autem Ordinarius delegasse jurisdictionem, nisi quovisque duraret suum beneplacitum.

Unde hæc non est restrictio, ut propterea dici debeat, tantum habere locum in materia odiosa, sed est genuina explicatio conditionis, importatæ per illa verba; conditio porrò eadem, idem operatur ubicunque additur.

Et eadem est explicatio istius particulæ: *Donec, seu, Quamdiu volvero*; importat quippe durationem ejusdem voluntatis, quæ mortuo concedente, vel ab officio amoto, durare nequit; secus illo excommunicato. Sicut etiam, estò jurisdictione delegata periret delegantis morte, non tamen ejus excommunicatione, ut docet Sanchez supra n. 57. nam per excommunicationem solum impeditur officium à novo usu, ac proinde adhuc durat voluntas delegantis, quantum ad usum præteritum.

At verò cum officium sit causa reservandæ sibi voluntatis, eo finito, finitur voluntas; argum. l. *Non solum*. 8. §. 6. ff. de novi oper. nunciat. *Morte ejus, qui nunciavit extinguitur nunciatio, sicut alienatione: quia his modis finitur jus prohibendi.* Igitur nuntiatio finitur non solum morte, sed etiam cessante dominio rei, quod erat causa nuntiationis, et si persona superstes sit.

Confirmatur, quia cum revocare sit actus jurisdictionis (l. 58. ff. de Iudiciis: *Iudicium solvitur retante eo, qui judicare jussisset, vel etiam eo, qui majus imperium in eadem jurisdictione haberet* vel

firmatur per seipsum ante omnem usum.

Quare dicitur: Absolutè concessa.

c. 3. de Rescriptis in 1.

223. Occurrit obijectioni.

224. Quid significet illa particula: Donec revocavero.

Sanchez.

Finitio officio finitur voluntas.

Probatur l. 8. ff. de novi. oper. nunciat.

Confirmatio.

tem, vel per mortem non ponitur; adeoque morte non expirat.

Et ideo dicit Bonif. Pontifex cap. 7. de Offic. deleg. in 6. Si delegatus, quotiens eum abesse contigerit, tibi commiserit vices suas: poteris eo rebus humanis exempto (cum & tunc censeatur abesse) commissum tibi negotium (dum tamen illo vivente jurisdictione uti ceperis) libere diffinire. Idem poteris, quando tibi vices etiam sub ea forma commisit; Donec eas duceret revocandas. Nam talis commissio, per quam censeatur etiam sententia prolatio (nisi antea fuerit revocata) committi, nequaquam morte committentis expirat, ex quo res integra non existit.

Si inferas; ergo si res integra existit, expirat. Respi. Conc. totum, si est subdelegatio jurisdictionis contentiosae, de qua loquitur illud jus, eodem modo, ac si illa particula non esset adjecta.

Inferas rursus; ergo frustraneè additur illa particula. Respondet Sanchez supra n. 54. deservire, ut liberius possit ea jurisdictione revocari. Plus aliquid innuit Glossa verb. Committi. ibi: Nec obstat; quod dicitur; quod clausula debet aliquid operari: satis enim operatur: quia revocare poterit delegatus, quod simpliciter vel totum committendo non potuisset. Item quia ex vigore clausula illius ad eum appellabitur; ut dicitur in fine cap.

Quantum ad illam particulam: Ad beneplacitum sedis (scilicet Apostolicæ, quæ perpetua est) quid sit dicendum, patet ex cap. Si gratiosè, præallegato. Et eadem est ratio cuiuscumque alterius dignitatis perpetuæ, ut nemo non videt.

Dico; Perpetua, quia si Legatus Pontificis concedat aliquid ad suæ dignitatis beneplacitum, extinguetur ejus morte vel cessatione officii; eò quod cesset in eo ratio tradita cap. Si gratiosè. ibi: Tunc enim, quia sedes ipsa non moritur &c.

Quippe moritur dignitas Legati, ut constat ex cap. 3. de Offic. Leg. in 6. in principio: Presenti declaramus edito, reservationes quorumcumque beneficiorum ab Apostolica sedis Legato sua legationis auctoritate factas, & decreta interposita super ipsis: nec non denuntiationes, inhibitiones & processus quoslibet per eum, vel per executores deputatos ab eo, habitos circa ipsas (admodum ad collationem eorundem beneficiorum jam vacantium minime sit processum) eo ipso quod illius finitur legatio viribus penitus vacuari: nec executores eosdem posse ulterius beneficia taliter reservata conferre. Ergo legatio non est perpetua, sed extinguitur, nec transit ad successorem, & liberum plane est Pontifici Legatum instituere. Hæc credo sufficienter pro explicatione & probatione secundæ partis Conclusionis;

Restat ultima, quæ negat, Cessione inchoatâ cessare jurisdictionem delegatam, etiam tempore aut revocatione. Quod non cesset morte delegantis, à fortiori constat ex dictis

228. c. 7. de offic. deleg. in 6.

229. Ad quid deserviat hæc particula.

Quid dicendum de ista particula: Ad beneplacitum sedis.

230. Moritur dignitas Legati. c. 3. de Offic. Leg. in 6.

231. Cessione inchoatâ non cessat jurisdictione delegata.

215. Obiectio.

225. Quid requiritur ad perseverantiam beneplaciti.

226. Quid requiritur ad perseverantiam beneplaciti.

227. Quid significet illa particula: Donec revocavero.

Hæc particula: Quæ ad beneplacitum meum, ne utique intrinsece includitur in quacumque absoluta concessione seu delegatione jurisdictionis; quippe absoluta concessio solum requirit, ut cum sit interveniat consensus seu voluntas concedentis, de perseverantia autem ejus nihil statuit: at verò dum concedens dicit: Quæ ad beneplacitum meum, requiritur libera perseverantia istius voluntatis, ut necessaria ad perseverantiam concessionis; unde potest amitti facultas taliter concessa, per defectum solum privativum illius voluntatis, secus facultas absolute concessa, sed tunc requiritur contraria voluntas.

227. Differentia inter prædictam particulam & hanc: Donec revocavero, quæ importat actum positivum novæ voluntatis, aliter disponentis seu gratiam revocantis, qui actus, si in vita habitus non sit, cum post mortem haberi nequeat, durabit gratia, donec à successore vel Superiore revocetur. Itaque delegatio jurisdictionis, facta cum ista particula: Quæ ad beneplacitum meum, est delegatio seu commissio conditionata, quæ expirat positâ conditione; ponitur autem conditio per mortem. Delegatio verò, facta cum hac particula: Donec revocavero, est commissio absoluta, vel, si placeat vocare conditionatam, conditio post mortem.

etiam tem-
pore aut re-
vocatione.

c. 6 de Offic.
deleg. in 6.

dictis pro secunda parte Conclusionis. Quod etiam non cesset revocatione, videtur colligi ex cap. 6. de Offic. deleg. in 6. ibi: *si tamen antequam illa jurisdictione (delegata) usus fuerit (subdelegatus) commissio hujusmodi per revo-*

catetur ab ipso: vel eum rebus eximi contingat huma-
nis: causam ipsam resumere poteris: cum iurisdic-
tio (ex quo ipsa usus non extitit) non conferatur in
eum efficaciter transivisse.
Ergo à contrario sensu, jurisdictione, ex quo ipsa usus extitit, censetur in eum efficaciter transivisse; ergo tali casu delegatus non potest revocare commissionem, ut ibidem notat Glossa in expositione casus hujus cap. quod si subdelegatus cepit uti jurisdictione, etiam per citationem decretam, licet reus non sit citatus, ita quod res desit esse integra, delegatus non potest revocare commissionem.

232.
Probat
ratione.

Ratio ergo Conclusionis nostræ est: quia Confessarius jam acquisivit jus absolvendi, & pœnitens acquisivit jus accipiendi Absolutionem, quo jure non possunt privari sine justa causa, & cum tanto onere pœnitentis, iteratò confitendi eadem peccata. Unde ille, qui per Bullam Cruciatæ habet potestatem absolvendi, si Confessio cœpta est, potest eam prosequi, etiam si interim finiatur tempus Bullæ, quod idem de similibus facultatibus dicendum est. Ita Lugo disp. 19. n. 24. ubi hanc sententiam vocat valde probabilem.

Lugo.

Sanchez.
Pet. de Ledesma.

Et ante ipsum Sanchez in Sum. lib. 2. cap. 13. n. 15. dicens: Petrus de Ledesma in Summ. Sacram. ubi de Pœnit. c. 12. post 5. Conclusionem inter dubia, quæ movere circa licentias audiendi Confessiones, ab Episcopo concessas, dub. 2. fol. 539. meritò ait, esse valde probabile, habentem licentiam audiendi Confessiones ad tempus, posse eo transacto prosequi Confessionem ante inchoatam. Hæc ille. Et pro eadem sententia Lugo supra citat Villalobos in Summ. tract. 27. claus. 4. n. 12. Acosta in exposit. Bullæ Cruciatæ q. 36. Rodrig. ibidem §. 5. n. 2. Diana p. 1. tract. de Bulla Cruciatæ resol. 94.

Villalobos.
Acosta.
Rodriguez.
Diana.

233.

Oppositum docet Sanchez & probat ex cap. Si gravior, citans pro se Glossam in d. cap.

Pro contraria sententia citari potest Sanchez de Matrim. lib. 8. disp. 28. n. 50. ibi: At verisimum est (cap. Si gravior) intelligi de omnibus (gratis) atque adeò potestatem illam, delegatam ad cœcedentis beneplacitum, expirare morte concedentis, quamvis res non sit integra. Constat ex ratione tradita dicto cap. Si gravior ibi: *Per obitum, per quem ipsius beneplacitum omnino extinguitur.* Quæ ratio in omnibus concessionibus, factis ad beneplacitum personæ, æqualiter procedit. Et ideo hanc partem sustinet Glossa dicto cap. Si gravior, verb. *Morte* in fine. Hæc ille.

234.

Respondetur.

Sed in primis mendosè citat Glossam cap. Si gravior, verb. *Morte*, cum hoc verbum in toto illo capite non reperiat. Dicere ergo

debuisset cap. Si delegatus 7. de Officio deleg. in 6. ubi Glossa verb. *Morte*, sic ait: *Quid si delegatus usque ad sua voluntatis beneplacitum subdelegaverat? Videtur prima facie per Decret. supra de Rescriptis.* Si graviorè, quod illo mortuo expreret jurisdictione. Contrarium videtur per hanc decretalem ad hoc supra de Bapt. Maiores. Cod. De Vusu. l. Ambiguitatem. Nec obstat illa decret. qua in odiosis & restringendis loquitur: *hic autem favorabile puto, melius est enim hunc iudicem procedere, quam novo & incognito causam delegare ff. de Vaca. mun. l. Prætor §. ult. argum. 19. q. 3. Monasteriis. & supra de Renant. c. 1. & licet hoc videatur æquum, primum videtur versus. ad idem ff. loca. l. 4. Hactenus Glossa.*

De qua hæc lego apud Covar. 3. Variarum c. 15. n. 4. Secundò, hinc etiam deducitur fallum esse, quod Glossa scribit in d. cap. Si delegatus in verb. *Morte*, dum juxta Quorundam sententiam respondet, commissionem jurisdictionis factam, expressim ad voluntatem delegantis, re non integrâ, minimè extingui morte ipsius delegantis, quod jure non probatur; immo eam delegationem morte delegantis finiri constat: atque ita censet eadem Glossa in ultima parte, quam sequuntur Ioan. And. Domín. Franc. & Doctor. ibi. Hæc ille.

Ergo autem sequor primam partem istius Glossæ, & eam probò; quia ut supra notavi cum Glossa cap. Quamvis 6. de Offic. deleg. in 6. Si subdelegatus cepit uti jurisdictione, delegatus non potest revocare commissionem; adeoque non obstante revocatione potest commissum sibi negotium liberè diffinire. Tam autem per expressam revocationem non minus extinguitur simplex voluntas delegantis, quam per mortem ejus beneplacitum.

Itaque per mortem omnino extinguitur beneplacitum delegantis; ergo etiam gratia dependens ab illo beneplacito conc. totum; sed dico, Confessionem jam inceptam cum beneplacito delegantis, amplius non pendere ab illo beneplacito, sicut amplius non dependet à non revocatione, & sicuti non dependet à determinato tempore.

Etenim cum Glossa supra, favorabile id puto, & melius est hunc Iudicem procedere, præsertim in foro sacramentali, qui difficillimus est pœnitentibus, quam novo & incognito cum maximo rubore eadem peccata aperire: quidquid sit de foro externo, à quo non licet semper argumentari ad forum sacramentale, quod purè putè institutum est in favorem & æternam salutem animarum.

Atque hic expirasset præfens Conclusio, & Sectio, nisi quis me interrogasset; an delegatus in hoc foro possit jurisdictionem subdelegare? Ut ergo satisfacere huic interrogati-

gationi, necesse fuit novam instituire Con-
clusionem, quæ erit finis Sectionis, & sic
sonat:

CONCLUSIO IX.

Delegatus subdelegare non po-
test, nisi in certis circumstan-
tiis.

Hæc propositio duplicem habet expo-
nentem. Prima, Delegatus subdele-
gare potest in certis circumstantiis. Secunda,
Delegatus subdelegare non potest in omni-
bus circumstantiis. Utraque est certa tam ex
jure Civili, quam Canonico, cap. Cum causam.
62. de Appell. ibi: Cum non nisi delegatus à Prin-
cipe, & causam alii valeat delegare. Ergo delegatus
Principis potest subdelegare, & delegatus in-
ferioris Principe non potest.

Similiter loquitur lex 5. Cod. de Iudiciis:
A Iudice Iudex delegatus, Iudicis diuini potestatem
non habet, cum ipse ad curiam munere fungatur, nisi
à Principe Iudex datus fuerit.

Item cap. fin. de Offic. deleg. ibi: Si Iudex
tertius licet ex officio nostro, vel de assensu partium
pro communi à nobis datus eisdem, alii delegaverit
vices suas (cum delegato à Principe id concedatur
à jure) delegatio valebit ipsius.

Secd nunquid in omnibus circumstantiis?
Atende quod sequitur in eodem textu: Is
autem cui in iungitur, ut personaliter negatiam exe-
quat, potest (dummodo partes consentiant) hoc
alio delegare (ergo non potest, si partes dilien-
tiant) præterquam si inquisitionem fieri, vel Ecclē-
stias de Prælati, vel alius ministris provideri man-
dauimus, cum in his omnibus casibus, industriam &
fidem persone, cui talia committimus, eligere vi-
deamus. Ergo delegatus, etiam Principis,
quando eligitur industria & fides personæ,
non potest subdelegare.

Subjungitur in eodem cap. Ceterum (salva
Legatorum Sedis Apostolica auctoritate) nulli cui
commissum fuerit predicare Crucem, excommunicare,
vel absolvere aliquos, dispensare cum irregularibus,
vel injungere penitentias, licet hæc de cetero aliis
demandare: quia non sibi iurisdictionis, sed certum mi-
nisterium potius committitur in hac parte. Ergo Leg-
atus Sedis Apostolicæ potest hæc aliis de-
mandare; secus alii delegati.

Ex quo patet, quare Religiosi, qui ex
privilegio possunt audire Confessiones om-
nium fidelium, adeoque habent potestatem
delegatam ad uniuersitatem causarum illius
generis, nihilominus nequeant subdelegare:
quia videlicet non sibi iurisdictionis, sed certum
ministerium potius committitur in hac parte,
id est, exercitium talis iurisdictionis, v. g.
Absolutio sacramentalis, quæ est actus iuril-
dictionis; jam autem subdelegatio non est Ab-

solutio sacramentalis, ergo non possunt sub-
delegare, nisi hoc ipsis expressè concedatur.

Cæterum quod Ordinarius huiusmodi de-
legatis possit concedere, non ut nomine pro-
prio, sed ut nomine delegantis subdelegent,
docet Sanchez lib. 3. de Matrim. disp. 31. n. 6.
Quia tunc non videtur ipse delegatus subde-
legare, sed Ordinarius delegans; argum.
l. Num ex familia. 67. §. 1. ff. de Legat. 2.
Si falcidia quaratur: perinde omnia seruantur, ac si
nominatim ei, qui postea electus est, primo testamen-
to fidei commissum velictum fuisset, non enim facultas
necessaria electionis propria liberalitatis beneficium est.
Quid est enim, quod de suo videatur reliquisse, qui,
quod relinquit, omnimodo reddere debuit? Ubi eligens
iussu testatoris nullum beneficium confert,
quia non ipse, sed testator iubens, conferre
censetur.

Ad idem facit l. Non distinguemus 32. §. 16.
ff. de receptis qui arbit. ibi: Idem delegari non
posse, nisi ad hoc compromissum sit, ut arbiter statuere-
ret, cuius arbitratu satisficeretur. Ubi decernitur
arbitrum delegare non posse, nisi hoc com-
missum sibi sit: sicut ergo arbiter, eò quod
ex consensu partium iurisdictionem recipit,
potest ipsimet partibus, quæ sibi iurisdic-
tionem conferunt, consensum præstantibus,
alii subdelegare: sic quilibet delegatus, cum
iurisdictionem ex delegatione & consensu
Ordinarii habeat, poterit ex eisdem consen-
su subdelegare.

Si dixeris; quæ lege conceduntur specia-
liter, seu in privilegium Iudicibus ordinariis,
non possunt per eos transferri in alios; ar-
gum. l. 1. ff. de Offic. ejus & c. in principio:
Quæcumque specialiter lege vel Senatu/consulto, vel
constitutione Principum tribuuntur, mandata iurisdic-
tione non transferuntur. Sed potestas delegan-
di, specialiter conceditur Ordinariis l. 5. ff.
de Iurisdic. More Majorum ita comparatum est,
ut is demum iurisdictionem mandare possit, qui eam
suo jure, non alieno beneficio haberet. Ergo non
possunt hanc facultatem transferre in dele-
gatum, concessâ illi subdelegandi potestate.

Respondco; eaq, quæ specialiter alicui con-
ceduntur, non possunt in alium transferri,
quando taliter conceduntur Majoribus, ut
minoribus denegentur: at quilibet Ordina-
rius, quantum vis minimus, potest delegare;
ergo etiam alteri concedere potestatem dele-
gandi; argum. leg. 1. ff. de Offic. ejus & c.
ibi: Quæ vero jure Magistratus competunt, man-
dari possunt.

Ubi Glossa verb. Quæ vero. Id est, propter
vim Magistratus cuiuslibet: ut infra de Iudic.
l. Cum Prætor §. Item. Dicitur ergo jure Ma-
gistratus aliquid alicui competere, quod competit eo
ipso, quod Magistratus est, hoc est, id haberet etiam si
viliissimus esset Magistratunculus. Licet ergo & me-
rum & imperium competat cuiuslibet illustri & clarissi-
mo eo ipso, quod est in eo Magistratu: non tamen
competit

240.
Ordinarius
posset ipsis
dare pote-
statem sub-
delegandi.
Sanchez.

l. 67. ff. de
Legat. 2.

l. 32. ff. de
Receptis & c.

241.
Objectio

l. 1. ff. de
Offic. ejus
& c.

l. 5. ff. de
Iurisdic.

242.
Solutio

l. 1. ff. de
Offic. ejus
& c.

237.
Probat
Conclusio
ex iure
Civilis, quæ
Canonico.

62. de Ap-
pell.

Delegatus
Principis
potest subde-
legare.

cap. fin. de
Offic. deleg.

238.
At in om-
nibus cir-
cumstan-
tiis?

239.
Necesse
est, quod
delegatus
non possit
subdele-
gare.

239.
Necesse
est, quod
delegatus
non possit
subdele-
gare.